

Klassekamp og folkestyre.

Fra en organisert arbeider

har vi mottatt følgende:

Hvilken absurditet ligger der ikke i dette at en «organisert arbeider» ikke skal kunne gi sin stemme til høire? Har ikke arbeiderne som stand betraktet en likeså stor interesse av at lov og rett oprettholdes, arbeidet betrygges, hjemmene vernes i ly av kristendom og moral som de andre «klasser» i samfundet? Ikke med noget skinn av rett kan der protesteres herimot. Ingen vei er stengt hverken for den almindelige arbeider fra folkeskolen eller den håbefulle Minervas sønn eller datter fra Universitetet. En hær kan jo ikke bestå bare av generaler og en arbeidsstokk heller ikke av bare «direktører» og «formenn». Og enda kan vi dog leve godt som almindelige mennesker og være like gode for det!

Ennu er ialfall folkestyrets idé levende i vårt folk, om enn smittet av giftet fra øst har satt sine dype merker i det «røde legeme». Quislings «samling» er et «Fata morgana» og intet annet. Under de nu herskende forhold er det et parti som kan settes på like fot med Evenruds parti. Begges programmer er å ligne med en blott og bar spiseseddel med mange herlige retter. Gjestene, som kommer til selskapet ved det antagelig veldekkede og bugnende bord efter valget, blir visstnok snytt for måltidet.

(Mon ikke Henrik Ibsen også i sin tid tenkte på en lignende situasjon i sitt skuespill «Vildanden»? Da Hjalmar Ekdal kommer fra selskapet hos grosserer Werle og lille Hedvig spør sin far om han ikke hadde noget godt med sig derfra. Jo da! — Her har du spiseseddelen. Nu skal jeg fortelle dig hvorledes rettene smakte.)

Det vilde være en ulykke for landet om arbeiderpartiet kom til

makten — ikke minst for arbeiderne selv. Vi vilde bli et lenkebundet folk med en uhyre forgretningsstab av «funksjonærer» og «forretningsførere» som visselig ikke vek tilbake for å bruke de mest effektive midler i kampen for å holde sig fra taburettene.

«Klassebevisste» matadorer i skjønn forening vilde om føie tid undergrave slekters arbeide og bringe et kaos uten like i alle livets forhold.

Høires politikk er relativt og uten omsvøp de rene linjers politikk. Det har aldri lovet mer enn det kan holde og lover heller ikke denne gang mere enn menneskelig talt det som kan løses uten vold på den jevne utviklings vei.

Lånte fjær og opdiktede fantasifostre bringer ingen sund utvikling hos noget folk. Og man bør ikke ta feil av signalene. Mange ting tyder på at «demokratiet» nu undergår den nødvendige renselsesprosess efter den renessanse som var den levnet i så altfor mange år.

Tidens vind og vær blåser gjennom alt.

Det store spørsmål ved anstundende stortingsvalg er ene og alene dette: Skal vi gå frem, eller skal vi synke tilbake til tilstander, som vi ikke kan minnes uten skam og sorg.

Organisert arbeider.

Rff.P.

28/9/33

103314

NASJONAL SAMLING
Presseavdelingen

Rffposten
Morgen nr.

28/9. 1933.